tenkráte a potud, když a pokud příjem z těchto podniků nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle tohoto zákona příslušely. I z toho je patrno, že příjmy z takového podniku nelze klásti naroveň »důchodům« ve vlastním smyslu slova, t. j. požitkům z pokladny státní válečným poškozencům vypláceným. Tomu nasvědčuje i § 2 v doslovu zákonů čís. 79/1924 a čís. 93/1929, že totiž nárok na požitky přísluší válečnému poškozenci, jehož roční příjem není větší než 5.000 Kč, a že, je-li sice jeho příjem vyšší, avšak menší nežli součet 5.000 Kč a důchodu, jenž by válečnému poškozenci jinak příslušel, jest mu přiznati důchod v částce, doplňující tento součet. Válečný poškozenec má tedy v takovém případě jen podmíněný nárok na poskytnutí důchodu tím, že příjmy z jeho vlastní činnosti hospodářské nepřevyšují určitou hranici. I pro příjmy z podniků v § 4 zák. uvedených, které jsou příjmy z činnosti hospodářsky samostatné platí všeobecná hranice, vylučující z nároku na důchod podle § 2 zákona a jen v případě, že příjem z uvedených podniků nedosahuje této hranice, platí ustanovení § 4 odst. (1), podle něhož má válečný poškozenec nárok na důchod jen tenkráte a potud, když a pokud příjem z uvedených podniků nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle zákona příslušely (viz i vládní nařízení čís. 363/1922 sb. z. a n. ku § 4). Z toho vyplývá, že příjmy z těchto podniků — a to z trafiky — nemají ráz náhradního nároku za invalidní důchod (ekvivalenty) a že jest mylný názor, že se poškozenci uděluje trafika místo důchodu, který by mu jinak podle zákona o požitcích válečných poškozenců příslušel nebo k doplnění takového důchodu. Nelze proto ani exekuční výsady stanovené v § 36 zák. čís. 142/1920 sb. z. a n. použíti na příjem z trafiky, válečnému poškozenci podle § 4 cit. zák. udělené. Jde tu — jak již podotčeno — o zvláštní příjem z činnosti hospodářsky samostatné (srov. vlád. nař. čís. 363/1922 sb. z. a n. k § 4) a válečný poškozenec, uchází-li se o trafiku, musí si býti vědom i toho, že příjem z trafiky není takovým »důchodem«, který by požíval výhody § 36 zák. čís. 142/1920 sb. z. a n. při vedení exekuce.

Čís. 13349.

Povolení exekuce na základě rozsudku cizozemského soudu příslušného prý podle § 104 j. n. nevadí, že listina o prorogaci cizozemského soudu byla připojena teprve k exekuční žádosti, nevznesl-li povinný v řízení před cizozemským soudem námitku nepříslušnosti, ježto listina nebyla k žalobě připojena, a nad to připouští, že listina tu skutečně byla.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, Rv II 876/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli, by exekuce, povolená na základě rozsudku úředního soudu v Lipsku, byla prohlášena za nepřípustnou, tvrdě, že úřední soud v Lipsku nebyl příslušný k vydání rozsudku, ježto dohoda o příslušnosti měla býti prokázána již v žalobě listinou, což prý se nestalo. Procesní soud prvé stolice zamítl žalobu. Důvody: Jest zjištěno, že k exe-

kuční žádosti byl připojen objednací list ze dne 27. srpna 1929, v němž byla smluvena příslušnost soudu v Lipsku. Ve smyslu § 80 ex. ř. jest třeba k povolení exekuce, o niž jde, by listina ve smyslu § 104 j. n. byla připojena k exekuční žádosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka soudí, že nestačí k povolení exekuce na základě cizozemského titulu, byla-li listina o prorogaci, kterou prý byla opodstatněna příslušnost úředního soudu v Lipsku, připojena až k exekuční žádosti a nebyla připojena již k žalobě. Poněvadž tato okolnost zjištěna nebyla, shledává odvolatelka řízení kusým. Než odvolání není důvodné. Neboť § 80 čís. 1 ex. ř. ustanovuje, že návrhu na exekuci navrženou na základě cizozemského titulu, jest vyhověti, mohla-li právní věc podle ustanovení o příslušnosti v tuzemsku platných býti zahájena ve státě cizím. Že sporná věc mohla býti zahájena u úředního soudu v Lipsku, jakožto u soudu prorogovaného, dokázala žalovaná tím, že k exekučnímu titulu připojila listinu, kterou příslušnost úředního soudu v Lipsku byla smluvena, což podle § 80 čís. 1 ex. ř. stačí, a nezáleží na tom, zda po rozumu § 104 j. n. tato prorogační listina úřednímu soudu v Lipsku byla vskutku předložena, čili nic, neboť nezáleží na tom, zda v obou právních řádech, československém a německém, jsou obsahově úplně stejná ustanovení o prorogaci, nýbrž stačí, že v obou jsou ustanovení, že prorogací lze získati příslušnost soudu jinak nepříslušného. Stačí tedy, že důvod prorogace oba právní řády uznávají, čímž podmínce § 80 čís. 1 ex. ř. bylo učiněno zadost, a netřeba zkoumati, zda snad úřední soud v Lipsku, hledíc k požadavku § 104 j. n., že listina o prorogaci musí býti k žalobě přiložena, příslušným nebyl, kdyby svou příslušnost zkoumal a shledal, že prorogace písemnou listinou k žalobě připojenou dolíčena nebyla. Vzhledem k tomu není kusostí řízení, že se procesní soud nezabýval otázkou, zda listina o prorogaci byla k žalobě připojena, čili nic, a neodůvodněnému odvolání nebylo vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Na základě cizozemského (říšskoněmeckého) exekučního titulu může býti exekuce povolena, vyplývá-li z exekučního návrhu a z příloh k němu připojených, že věc mohla býti zahájena v cizím státě podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti (čís. 11.908 sb. n. s.). K odůvodnění příslušnosti nalézacího soudu připojila k exekučnímu návrhu vymáhající věřitelka objednací list ze dne 27. srpna 1929, podle něhož se povinná strana podrobila příslušnému soudu vymáhající strany v Lipsku. V odporu proti povolení exekuce uvedla sice povinná strana, že žaloba opírala příslušnost soudu o to, že příslušnost ta byla smluvena, odporovala však povolení exekuce z toho důvodu, že podle zákonů tuzemských musí taková dohoda býti prokázána listinou již v žalobě, což se nestalo. Pravost listiny nepopřela a nečinila ani námitky v tom směru, že listina nehověla požadavku § 104 j. n. V dalším řízení, jmenovitě v odvolání uplatňovala, že nestačí k povolení exekuce, byla-li listina o prorogaci připojena teprve k exekuční žádosti. Jaké důsledky má skutečnost, že listina o prorogaci nebyla hned k žalobě při-

pojena, vyloženo bylo již v rozh. čís. 3456, 4828 a 7428 sb. n. s. Podle těchto rozhodnutí nebyla by se dovolatelka mohla s úspěchem brániti ani proti rozhodnutí tuzemského soudu o příslušnosti prostým poukazem k tomu, že listina nebyla k žalobě připojena, když námitku nepříslušnosti nevznesla a když nadto připouští, že tu listina taková skutečně byla, takže se jí v otázce příslušnosti s hlediska § 104 j. n. nestala materielně křivda.

Čís. 13350.

Dlužník, uplatňující, že bylo přikázáno něco, co není kryto exekučním titulem, není z práva k rekursu vyloučen, i když odpor nepodal.

(Rozh. ze dne 8. března 1934, R I 99/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, nepřikázal soud prvé stolice pohledávku Úrazové pojišťovny dělnické v přednostním pořadí. Rekursní soud pohledávku tu v přednostním pořadí přikázal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolací soud zkoumal v první řadě otázku přípustnosti dovolacího rekursu a dospěl k názoru, že dlužník jest v projednávaném případě k podání dovolacího rekursu oprávněn. Dlužníku přísluší podle § 234 ex. ř. právo rekursu proti rozvrhovému usnesení jen v mezích mu příslušejícího práva odporu, totiž podle § 213 ex. ř. jen, pokud přihlášené pohledávky nejsou doloženy exekučním titulem. V projednávaném případě byly přihlášené pohledávky Úrazové pojišťovny dělnické exekučním titulem při rozvrhovém roku sice doloženy výměry Úrazové pojišťovny, poněvadž však dlužník uplatňuje v dovolacím rekursu, že pohledávky byly přikázány za celé příspěvkové období 1928/II neprávem, čímž vlastně uplatňuje, že bylo přikázáno, co není kryto exekučním titulem, není z práva k rekursu vyloučen, i když odpor nepodal.

Čís. 13351.

Změna žaloby určovací v žalobu o plnění beze změny právního důvodu jest rozšířením žaloby nikoliv jen změnou žádaného předmětu podle § 235, čtvrtý odstavec, c. ř. s., a přichází tu proto v úvahu předpis prvého odstavce § 235 c. ř. s.

Zda projednání původní žaloby příslušelo samosoudci, kdežto změněné žaloby senátu, jest otázkou obsazení soudu, nerozhodnou pro přípustnost změny žaloby.

(Rozh. ze dne 8. března 1934, R I 148/34.)